

Колесо котить себе.
В голосі колеса сухо.
Степ даленіє в рябе,
Дихає спеченим духом.

Дим засина з колоском,
Сплять жеребці і кобили,
Спить у траві молоко
Дихає баба з могили.

Гиля, моє скіфеня,
Гиля на вичинку шкіри.
Гиля в сідло на коня —
Меч свої зуби ошкірив.

Бринзою пахне роса,
В меду злипаються очі.
Бог прикотив небеса
Темною хмарою з ночі.

Колесо котить себе,
Голос у колеса довгий.
Соб, та гаття, та цабе...
Вовк одягається голий...

Гиля на сон, на спання,
Бавитись нічого сміхом.
Зранку, моє скіфеня,
Станеш до вечора скіфом.

І пролетиш на орлі
Кров і літа, що зрябіли...

З бабою в очі твої
Буду дивитись з могили.

1970

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.